

ДИЛЯН БЕНЕВ

ОБСЕБВАНЕ

chitanka.info

В една декемврийска вечер аз и моят приятел стояхме в едно арт кафе и пиехме чай. Туй, да пиеш в днешно време чай, е нещо нормално. Много хора пият чай. Но никак не е нормално, ако и само това пият. Но какво да се прави? — щом за битие като нашето нищо друго не ни остава, освен на малкото, което имаме, така да му се радваме, щото можем и него да нямаме.

Разговаряйки тъй, неочаквано за двамата се приближи едно момиче и попита дали може да седне при нас. (Щом, стоейки на повисокия стол на барплота, ѝ се виело свят.)

— Естествено, че може — ѝ казахме в един глас.

Сетне се настани, запали цигара и сложи на масата неизпита още бутилка от бира. Пък тя си беше хубава жена, с емоционален заряд и бюст малко над средния. Разбира се, последното ѝ придаваше допълнително еротично излъчване, което още в самото начало ме жегна.

— Наздраве! — ни каза тя и започна да поглъща...

И оттук нататък всичко бе вече история, но само по отношение на бирата. А останалата история, тя тепърва започваше.

Явно тази жена беше по-пияна, отколкото изглеждаше. Но само с една бира не ставаше. Значи бе пила и нещо друго. И както се разбра по-нататък, бе пила и джин. Докато аз и в най-смелите ми запои не съм изпитвал дързост като нейната. А напроотив! Малко повече да пийна, и винаги съм заспивал. Е, туй ако не е еманципация в чист европейски вид — значи съм сбъркан!

— Вие какво работите? — пръв започна моят приятел.

— Ами, работя в една швейцарска фондация.

— Интересно! И какво сте учили?

— Завършила съм културна антропология.

— Много авторитетно.

— Аз пък не го намирам.

— Е, поне за мене е доста...

— А вие какъв сте? — фъфлейки, запитва тя.

— Ами аз съм лекар и работя в министерството.

— Наистина ли? А вашият приятел?

— Ами как да ви кажа?... — веднага се намесих. — Аз съм писател.

— Писател?... — отговори учудено тя.

Сякаш това понятие бе за нея толкова имагинерно, че чак започна да изтрезнява.

— Да, има и такива хора. Тази година издадох дебютната си книга и сега имате късмет, че съм с чантата си и мога да ви подаря един екземпляр с автограф.

— Добре тогава...

Моментално изкарах една бройка, написах и домашния си телефон и ѝ подарих.

— Благодаря ви — измънка тя.

И започна така да разлиства — сякаш имаше нужда от четене и щеше да го разбере. Горката, беше толкова на градус, че за нея тази книга бе по-скоро нещо, което я караше да се чувства като човек, закъснял с еволюцията си, отколкото с нещо друго.

След този момент моят приятел взе изцяло инициативата, логично беше. Тази дама го предразполагаше. Със своя инстинкт (въпреки алкохола) тя бе усетила, че той има дъх много повече на жена, отколкото аз самият. Щом беше женен, а моя милост ерген. Пък и с моите духовни занимания съвсем губех по точки. Но няма значение. Интересно да става! И тъй, аз се увлякох в ролята на пасивен наблюдател, който само съзерцава и анализира — какъвто си бях от Бога създаден.

Заведението беше пълно с хора. И музиката действаше ободряващо. А от съседните маси нечий смях внасяше допълнителна емоция на създалата се вече ситуация.

След известно време забелязах, че двамата почнаха да говорят много по-свойски, отколкото очаквах. Явно тя бе започнала да изтрезнява — речта ѝ се избистряше. С недоумение забелязах, че тази жена говори много бавно. Дали го правеше нарочно — не знам. Но това ѝ придаваше голям чар. Дори бих казал, че в нея имаше нещо аристократично. И когато усетих, че действително беше интелигентна, започнах да я желая. Но уви, нищо не можех да направя. Техният флирт беше в разгара си! И съвсем несприлюдено моят човек ѝ предложи да отидем вкъщи. Тя се съгласи.

Платихме сметката и тръгнахме. Естествено, той я хвана под ръка и аз стоях отстрани като неволен свидетел на тяхното единение. А времето напредваше — минаваше вече десет.

Не минаха и петнайсет минути, и вече се озовахме у нас. Апартаментът ми беше средно голям и удобен както за творчество, така и за друго. Още с влизането си на нея ѝ направи впечатление, че е много подредено, което особено ме поласка, за да вляза по-успешно в ролята си на домакин:

— Заповядайте, чувствайте се като у дома си.

После отидох в кухнята да направя чай. А те се настаниха в хола и минаха на по-свободен разговор.

Хубаво нещо е половата страст. Тя ти дава стимул за живот. Кара те да правиш какво ли не, че да изгубиш дори и себе си. Затова хората се борят за власт. Иначе няма да бъдат хора!

Сервирах чая, изкарах уиски и сурови ядки, пуснах музика и седнах при тях, за да им кажа на здраве! Сетне се отпуснах на фотьойла и почнах да им правя компания — когато, няма и час, той неочаквано стана и каза:

— Аз трябва да тръгна. Жена ми ме чака.

— Но как така? Остани — почнах да го моля, недоумявайки.

— Не мога, разбери... Пак ще се видим.

— Е, щом е тъй, и аз тръгна — каза притеснено тя.

— Не, ти ще останеш. Той е добро момче. Нищо няма да ти направи. Ще си изпиеш уискито и после може да те изпрати.

— Е, щом казваш... — съгласи се тя.

— Довиждане. И да ѝ вземеш телефона.

Това бяха последните му думи и аз го изпратих. От този момент изпаднах в едно особено състояние. От една страна, напираше мъжът в мен, който ми казваше: „*Тази жена не е за изпускане. Какъв секспил! Какъв интелект! Какво добродушие!*“. Но от друга страна, ме спираше скептикът в мен: „*Внимавай! Тази жена не е случайна. Пуши Davidoff, ходила е в Англия, разполага с пари. Сега е пийнала, ами после, като изтрезнее... Жените са коварни*“. Тези мисли мира не ми даваха. Накрая си казах: „*Да става каквото ще!*“. И я оставих тя да води играта.

— На колко си години?

— На трийсет и пет. А ти?

— На двайсет и осем.

— За мен годините нямат значение, човекът е важен.

— И аз мисля така... Знаеш ли? Винаги съм имала проблем с мъжете. Много съм чувствителна. Много съм взискателна. А те винаги са злоупотребявали с мен, карайки ме да се чувствам унижена. А ти ми действаш добре. Имаш излъчване...

Това повиши адреналина ми донемайкъде! Започнах да чувствам увереност. Всичко в мене напираше. Само тя да продължаваше...

Обаче в този миг (за зла участ) тя бръкна в чантата и извади джииесема си и се обади у тях, казвайки, че до един час ще се прибере.

Направо изтръпнах! Стана ми толкова гадно и тъй безнадеждно, че по-добре изобщо да не бе идвала. Но запазих самообладание.

— Моля те, налей ми още едно уиски — започна тя.

— Заповядай.

— Наздраве за нашата среща.

— Наздраве!

— Имаш хубава музика.

— Е, старая се...

— Може ли да я усилиш?

— Щом е за теб, винаги.

— А така!

— А мога ли да седна при теб? — пристраших се аз.

— Разбира се.

— Имаш хубаво тяло.

— Мерси, мерси...

— Знаеш ли, че ми харесваш?

— Усецам го.

— Ей, превъзходна си!

— А ти знаеш ли, че си приличаме?

— По кое?

— Ами и ти си горд и неудовлетворен като мен.

— Ей, вие жените имате страшен инстинкт.

— По-скоро интуиция!

И когато след няколко минути ми каза да й наля още малко — усетих белега на съдбата. Главата й беше толкова залюляна, че почна да губи контрол. Започнах да я събличам.

— Знаеш ли, от две години не мога да изпитам оргазъм, ще ме любиш ли хубаво?

— Ще се постарая.

— Много си мил. Имаш ли презерватив?

— Имам.

— Добре тогава...

— Но първо си вземи душ.

— Няма проблем.

Пригответих стаята с всичко необходимо в очакване на големия секс. А то се получи пародия на секс. Макар и малко да бях пил — съвсем ми се отрази. Пък и тя пияна!... Но добре, че дойде сутринта, тази прекрасна сутрин, в която бях на нужното ниво. Щом направихме два сеанса през два часа, възкликнах:

— Ако един мъж не си свърши сутрешната работа, той няма да си свърши и служебната. Отгук и световните неудачи! Толкова е просто.

И в случая искам да отбележа, че винаги съм вярвал в скритата същност на нещата. Това, което си загубил в миналото, после съдбата ти го връща на части. Навремето като по-млад, свалейки жени с приятели, бях коренно различен. Винаги вършех черната работа, а сетне все те се възползваха, а аз не можех. А сега стана точно обратното. Съдбата ми дължеше възмездие!

Малко след като си тръгна момичето, моят приятел ми звънна по телефона:

— Как мина вечерта?

— То се знае как...

— А така, действай стабилно, трябва много да я ухажваш.

— Знам.

— Ако почнеш да я изтърваш, обади ми се.

— Няма страшно.

И всичко започна да върви по часовник. След три дена ѝ се обадох. Тя се трогна и ми каза, че майка ѝ ми харесала книгата. Направо заприличах на нарцис! Не бях на себе си. Започнах да я водя на театър. Но не обичаше много заведенията. И все пак от уважение към мен тук-там отсядахме. След това отново вкъщи, отново секс до сутринта. Постепенно започнахме да се влюбваме. Дори когато говорех с нея по телефона, нещо трепваше в мен и се изпълвах с енергия. Тя говореше необикновено сладко и това много ме възбуждаше.

Но малко по-нататък започна да ми разкрива, че от по-рано има психични проблеми и ходи на психоаналитик. Веднага я успокоих, че няма смисъл да ходи и да си дава парите. Но тя си знаеше своето.

И така, минаха две седмици. Малко преди Коледа отново я поканих къщи. Сега тя поиска да разгледа библиотеката ми. Хареса много някои книги. После ѝ показах снимки от детството, както и тези на родителите ми, които я впечатлиха. Тогава ѝ казах:

— Ти имаш сърдечната доброта на майка ми и благородството на баща ми.

— И ти имаш данни — усмихна се тя. — Знаеш ли, решила съм до една година да имам дете. А ти си първият, на когото се спирам.

— Ама ти сериозно ли?

— Съвсем сериозно.

— Ами горе-долу сме от една черга. Значи можем да имаме семейство.

— Да, така е.

Моментално се възбудих... Започнах да я прегръщам, да я целувам, да я хапя. А тя тъй се наслади, че още повече ме влудяваше. Докато в един момент не се хвърлихме на леглото, на това чудно легло, от което са дошли немалко абсурди в човешката история.

Изкарахме бурна сексуална нощ. На сутринта, напълно спокойна и усмихната, тя ми сподели:

— Знаеш ли, никога не съм имала толкова продължителен секс?

— Нима е възможно!...

— Честна дума! С колкото мъже съм била, всички са свършвали бързо. А с тебе е друго. Правим го всеки път за повече от трийсет минути.

— Така е, гълъбчето ми, като си ходила с разни млади скорострелковци, дете не знаят какво да правят. Друго си е мъж на моята възраст, който прави сутрин специални упражнения и се храни здравословно. А това ми е навик от много години. И винаги съм смайвал хората с моята младоликост. Оттук и гордостта ми!

— Я си дай личната карта! — каза внезапно тя.

Направо изтръпнах! Това беше най-фаталното нещо в цялата ни връзка. Изведнъж се почувствах като някой новодошъл от оня свят, на когото му е чуждо всичко земно и бърза да се върне отново там, и да заприлича на себе си. Извадих я с разтреперана ръка от джоба си.

— Значи си на четирийсет и две!...

— И какво от това?

— О, Боже! Просто не мога да повярвам. Защо ме излъга?...

— Всички мъже лъжат в началото и това е благородна лъжа. Мен знаеш ли колко жени са ме лъгали?...

— Това не ме засяга. Защо ме излъга?

— Нали ти казах...

— Не, това не е отговор.

— Но, душа...

— Никаква душа не съм ти!

— Успокой се. Повечето мъже на моята възраст са импотентни, с шкембета и побелели коси — това не те ли задоволява?

— Ни най-малко.

— Но нали е по-важно на колко се чувствам.

— Стига с тези алабализми!

— Но какво са четиринайсет години разлика? Че то сега така е модерно. Пък и в нашата връзка се чувства Божията намеса.

— Кой ти каза?...

— Аз ти казвам. Щом още първата вечер, преди да седнеш при нас, когато стоеше до барплота, ти виждаше само мен. Моят приятел беше в гръб. И ти дойде на нашата маса. Значи си видяла нещо в мен.

— Видях, че си лъчезарен.

— Ето виждаш ли? Това не е случайно. Нещо те е подтикнало. А много добре знам, че жената избира мъжа, който трябва да я избере. И ти избра мен...

— Стига си ми отклонявал вниманието! Защо ме излъга? Каж ми!... Защо го направи? Защо?

Така двамата още дълго се препиряхме — докато накрая съвсем се изморихме и разделихме.

След два дена ѝ се обадох да я поздравя за Коледа и я поканих да отидем на църква. Отказа ми — много ни била голяма разликата.

За което кипнах:

— Аз не те викам да се венчаем, а да уважим празника.

— Не мога!

После за Нова година същия номер. Но този път ме обвини, че кожата ѝ съхнела и аз съм я заразил. Това беше върхът! И тогава излязох от релси:

— Мила моя, запомни добре! Ти трябва да имаш редовен полов живот. Само това може да те спаси от тези самовнушения, а не да ми ходиш при психоаналитик и той да те обърка.

— Това си е мой проблем.

— Добре, както искаш. Но разбери, ти можеш да имаш поносимост само с духовен човек. Защото само той може да те разбере. Ти по-млад ще намериш, но няма да бъде такъв. Духовните хора са на изчезване!

Когато направих още един опит да се срещнем, в последния момент майката обърка работата. Тогава разбрах, че тази жена живееше под неин диктат. Нещо повече — тя беше обсебена от нея! Просто изгубих контрол и оплаквайки се на моя човек по телефона, той веднага ме скастри:

— Допуснал си голяма грешка. Изобщо не е било нужно тъй да й говориш, че да ти поиска личната карта. Само е трябвало да забременее от теб и да я поставиш пред свършен факт.

— Знам, но всичко бе толкова непринудено, че сам не зная как си влязох в капана!

— Станалото — станало. Сега най-важното е да я отделиш от майката. Ами покани я във Варна. Нали щеше да ходиш при вашите.

— Говорих с нея — не става.

— Значи трябва да спиш с майката!

— Ти луд ли си?!... Аз да не съм плейбой!

— Е, ще станеш!

— Ами ти защо не го сториш?

— Аз не мога.

— Ами аз как да мога? Куку човек! — затворих му телефона.

* * *

Времето минаваше и него никой не може да го спре. И такива като мен, на които им бе отредено да изживеят своята частица живот в безкрайното време, съдбата им налагаше своята загадъчна ирония.

Испаднах в размисъл: „Нима е възможно толкова образована жена на такава възраст да бъде обсебена от майка си? Да, възможно

е. Когато живеят съвместно интелект и воля, нещата не могат да бъдат други“.

А майката — четирийсет и шест годишна, разведена, без любовник не можеше да се примири, че по-скоро аз ставам за нея, отколкото за дъщеря ѝ. И естествено тя като първично същество със силно развита полова завист не би допуснала нейната щерка да има, а тя да няма полов живот. Къде дават така? Нима нейната комплексирана същност можеше да изтърпи такава подигравка. Ни най-малко! Ето откъде идваше накърнената психика на дъщеря ѝ (много преди мен) — която пиеше не от потребност, а от мъка заради вечния терор на майката. И нима това не е грях, да тръгнеш срещу най-голямото щастие на детето си — **ЗА ДА КОМПЕНСИРАШ СОБСТВЕНАТА СИ НЕПЪЛНОЦЕННОСТ ОТ ЕДНА НЕ ПО-МАЛКО ЖЕСТОКА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ!**

На мене нищо друго не ми оставаше, освен да разговарям с нея по телефона — до не знам си кога — като единствен лек на моята изстрадала душа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.